

Endelig kom det saa længselsfuldt ventede Svar fra København.

Det var en af Faderens sædvanlige, omstændelige Skrivelser paa et stort Ark Papir tilligemed en lille Billet fra Søsteren Betty. Faderen skrev, at han nu var en gammel Mand, der neppe havde mange Skridt til Graven, og at der ikke kunde være bleven beredt ham en større Glæde end Udsigten til at gense sin ældste Søn, som han saa længe og inderlig havde savnet. Uden mindste Forsøg paa ydmyge ham, endsige nogen Bebrejdelse for hans Selvklogskab, bød han ham et hjerteligt Velkommen tilbage til Fædrenehjemmet.

„De to Værelser, som du i sin Tid beboede her, skal med kortest Varsel staa rede til at modtage dig,“ — skrev han — „og jeg behøver vel ikke at tilføje, at ogsaa dine Børn vil være mig kære Gæster; der skal blive indrettet Beboelse til dem i din umiddelbare Nærhed, og vi skal alle gøre, hvad vi formaar, for at de kan føle sig veltilpas imellem os. Som du maaske veed, lejede jeg det ikke ubetydelige Havestykke, der hører her til Ejendommen, og som nu afgangne Kønferentsraad Tagemann (du erindrer nok ham, der boede under os paa første Sal) i sin Tid var Lejer af; der er altsaa fri Tumleplads for dine Børn, og jeg skal sørge for, at Snedker Jørgensen en Dag bliver tilsagt for at ophænge en Gynge, og hvad andet der behøves til Børnenes Underholdning. Legekammerater skal de heller ikke komme til at savne; baade de unge Løbners (paa tredje Sal) og Kontorchef Winthers (de nye Lejere i Stuen) har flinke og meget velopdragne Børn, saa jeg haaber, at dine ikke for meget vil komme til at savne det frie Landliv. Din Hustrus Bestemmelse om indtil videre at blive boende paa Landet forstaar jeg fuldkomment; hun vilde neppe kunne føle sig tilfreds i en stor og urolig Bys for hende saa ganske fremmede Forhold. Jeg beder dig overbringe hende min varmeste Hilsen.

Kun disse Ord idag. Din Broder Carl beder mig hilse paa det hjerteligste; han ønsker bemærket, at ikke alle Kammerjunkere er saa „slemme“, — han forlanger udtrykkelig, at jeg skal